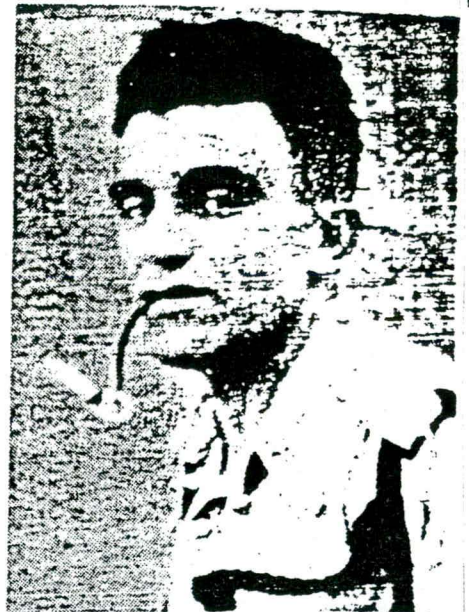

נתנאל, נחום

בן נתן ושמחה. נולד בשנת תרע"ד (1914) בעיר נרוה, במחוז מוסול שבצירק. נתן מהוריו בגיל שלוש ואחיו הגדול ממנו גידלהו. למד את מקצוע האריגה. בשנת 1929 פרצו מאורעות בצירק והערבים אמרו להתנפל על יהודי-המקום בשבת בדרכם לבית-הכנסת. כשהדבר נודע ליהודים השיג נחום אקדח ושידל אותם לצאת מפתח-הבית ללא כל פחד. בהיותו ציוני ושואף דרור עלה לארץ ברגל באורח בלתי-חוקי בשנת 1935. עבד כחוצב-ולמד בשעורי-עלב. שירת כנוטר במשך שמונה שנים בנאמנות ובמסירות. היה מתושבי העיר העתיקה בירושלים. עם פרוץ מלחמת-הקוממיות נמצא מחוץ לביתו ונתן שוחד לשוטר בריטי כדי שיהזירנו לעיר העתיקה, כן לא רק שנחום היה מתגורר שם עם משפחתו אלא שהוא אהב את המקום ולא נסח אותו. נתמנה למפקד ב"משמר העם" במקום והשתתף בקרבות כצלף. מעשיו לטובת עמו היו מלאי-אחריות. היה נתון לענייני-תרבות תמיד. נלקח בשבי עם אנשי העיר העתיקה והובל לרבת-עמון. מכתביו מן השבי היו מלאי שמחה על כי הארץ ניצלה וכפריה פורחים. התכוון להמשיך בעבודתו כשישוב. כעבור תשעה חדשים חזר מן השבי למשפחתו ולארצן רענן ומלא מרץ ותכניות בלבו לעתיד. ביום כ"ט באדר תש"ט (30.3.1949) השתתף בכינוס פדויי-השבי (בבית "הבימה" בתל-אביב), ולאחר גמר-הכינוס, בדרכו ממילוי תפקידו, נדרס בין רחובות וכפר-ביל"ו על-ידי מכונית צבאית והובא לקבורה בבית-הקברות בשייך באדר ב' בירושלים. ביום י"ז בסיון תשי"א (21.6.1951) הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. הניח אשה וארבעה ילדים. בן-אחיו, אליהו, נפל במלחמת-הקוממיות.